

Nr 478.

Av herr **Andersson** i Gävle, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 383, angående tillfällig lönereglering för tjänstemän vid telegrafverket m. m.*

I propositionen nr 383 till innevarande års riksdag har Kungl. Maj:t föreslagit vissa ändringar i nu gällande avlöningsreglemente vid Kungl. telegrafverket.

De av Kungl. Maj:t föreslagna förändringarna grunda sig huvudsakligast på det av 1915 års kommission framlagda förslag, angående tillfällig löneförbättring för tjänstemännen vid telegrafverket.

Över kommissionens förslag har telegrafstyrelsen satts i tillfälle att avgiva yttrande, vilket yttrande medföljer Kungl. Maj:ts proposition som bilaga, och till den genomgående och utförliga kritik, som där ägnats kommissionens förslag, ber jag få hänvisa.

Bland de olika personalsammanslutningar, som också satts i tillfälle att yttra sig över kommissionens förslag, befinner sig även Telegraf- och telefonmannaförbundet, och det är deras krav, som jag med min motion velat bringa inför riksdagens prövning.

I den skrivelse, som Telegraf- och telefonmannaförbundet med anledning av 1915 års kommissions förslag överlämnat till Konungen, heter det bland annat:

»Vid en lönereglering av ifrågavarande art, där gamla avlöningsbestämmelser skola ersättas med nya och mera ändamålsenliga, bör detta enligt vår åsikt ske på så sätt, att de erfarenheter, som inhämtats under tiden de gamla bestämmelserna tillämpats, läggas till grund för de nya bestämmelserna. Detta gäller i all synnerhet alla de föreslagna ändringarna i betänkandet förutom själva avlöningshöjningarna, som

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 4 saml. 212 häft. (Nr 478 - 479.) 1

enligt kommissionens förslag lära grunda sig på socialstyrelsens statistik över prisökningen, räknad vid en viss tidpunkt.

Enligt vad vi kunnat inhämta, har kommissionen i allt för ringa utsträckning, om ens något, följt denna enligt vår åsikt nödvändiga grund vid de punkter, som behandlats och som ej helt överlåtits till Kungl. Maj:ts avgörande. Denna misshällighet utgör det svaga i kommissionens arbete och kommer med all säkerhet att försvåra ett rättvist avgörande av denna fråga.

Vi skola i motsats till kommissionens motivering i efterföljande yrkanden söka framdraga sådana motiv, som säga varför en ändring i varje särskilt fall är av nöden.

Den sedan år 1907 fastställda principen i avlöningshänseende, som allt fortfarande bibehålles, har givit oss anledning att till kommissionen framhållas som helt misslyckad, och vi

få även för herr statsrådet belysa samma förhållande.

Kommissionen har fortfarande bibehållit samma grunder i fråga om principen om ett större antal löneklasser för varje grupp. Går man att undersöka denna principens lämplighet för telegrafverket, skall man snart finna, att densamma är alldeles missriktad. Principen är från första början anlagd som försöksprincip, därför att den icke före år 1907 tillämpats vid något av statsverken, och med det antagandet, att personalen skulle vinna befordran vid jämförelsevis tidig ålder, och att således denna avlöningsform vore lämpligt med relativt låga begynnelseavlöningar men med flera förhöjningar, tätare i tvåårsperioder och mindre i början, samt därefter glesare i treårsperioder och större. Denna avlöningsprincips försökstillämpning kunde icke på olämpligare sätt placeras, än då telegrafverket valdes som försöksobjekt, detta naturligtvis i betraktande av det förhållandet, att endast en försvinnande liten procent av personalen inplacerades å ordinarie stat. Detta har i sin ordning till följd, att personalen uppnår en mycket hög ålder såväl i tjänste- som levnadsår, innan ordinarie anställning kan erhållas. Denna ålder har vid gjord approximativ beräkning under perioden 1907—1917 uppgått till i medeltal cirka 15 tjänstår och 30 à 32 levnadsår, då befordran till ordinarie anställning erhöles. Motsvarande tid ställer sig vid övriga statsverk avsevärt lägre, beroende på att vid dessa verk nästan hela personalen är ställd på ordinarie stat och befordringsfrekvensen därigenom blir större.

Att en effektiv lönereglering nu omedelbart är synnerligen av nöden, torde för var och en vara odisputabelt. Icke minst lönekommissionen framhåller denna nödvändighet såsom uppenbar. Man må

betänka, att för denna personal ingen nämnvärd om ens någon förbättring erhållits sedan år 1907. Ja, för en del av ovannämnda tjänstemän har till och med avknappning skett i den avlöning, som stipulerades i kungl. avlöningsreglementet av år 1907. Så erhöilo linjeförmän av 1:a lönegraden efter löneregleringen 1912 en minskning i sin avlöning med 35 kronor per år i högsta löneklassen, ett förhållande som måst utjämnas genom ett personligt lönetillägg.

Således äro samma löneförhållanden i stort sett ännu rådande, som stipulerades år 1907 och baserades på 1905 års förhållanden. Med tanke härpå torde nu rättvisan i att erhålla en effektiv lönereglering framträda i allt tydligare dager.

I dessa tider, då en duglig arbetare i allmänhet utan svårighet i enskild tjänst kan förskaffa sig mera lönande arbete än statstjänsten bjuder, ligger det nära till hands att erbjuda sin arbetskraft där större valuta i löneavseende kan erhållas. Givetvis kan det ju vara motbjudande att lämna det arbetsområde, som man ägnat sig åt och där man lagt ner kanske sina bästa år. Skall emellertid detta kunna undvikas, fordras det absolut, att vi tillförsäkras en minst lika hög ersättning för vårt arbete, som erbjudes i enskild tjänst, eller den ersättning, som måste tillförsäkras den extra personalen vid statsverken.

Då reparatörernas löner för närvarande under vissa förhållanden understiga de löner, som utgå till linjearbetarna, har följden blivit, att de extra, som äga den erforderliga kompetensen, hellre föredraga att kvarstå som extra arbetare, vilket innebär, att en hel del reparatörstjänster för närvarande stå vakanta. Exempel i detta avseende kunna framdragas på inträffade förhållanden i dessa dagar, då 6 stycken reparatörstjänster inom 4:e och 13 stycken inom 2:a linjedistriktet skola tillsättas. Därvid har det mött stora svårigheter att få ett så stort antal sökande, att platserna kunna tillsättas. En formlig övertalningsprocedur har måst företagas med givna löften om en snar förbättring av de nuvarande lönerna. Vi anse det därför absolut nödvändigt, att reparatörernas löner sättas väsentligt högre än de löner, som kommissionen föreslagit.

Vi hade också förväntat ett bättre förslag än det kommissionen avlämnat, och vilja vi som stöd för denna vår mening här framhålla några synpunkter.

Kommissionens förslag till löner för reparatörer av 2:a lönegraden har jämförts, ja, till och med ställts lägre än de löner kommissionen föreslagit för underreparatörer vid statens järnvägar. Denna jämförelse är alldeles oriktig. Detta bevisar också, att kommissionen

vid sitt arbete icke innehaft någon sakkännedom rörande reparatörernas arbetsförhållanden vid telegrafverket. Det är att beklaga, att ingen representant för telegrafverket varit tillkallad som sakkunnig. Reparatör av andra lönegraden är nämligen alldeles självständig montör och reparatör, vilket knappast torde vara fallet med underreparatör vid statens järnvägar. För att få rättelse i detta förhållande anse vi därför, att 1:a och 2:a lönegradsbenämningarna för reparatörerna borttagas, liksom kommissionen tillstyrkt böra ske för linjemästare och linjeförmän, samt föreslå, att en grupp, benämnd montörer i stället för reparatörer av 1:a lönegraden, insättes mellan linjeförmän och reparatörer. Det är också alldeles obegripligt, hur kommissionen kunnat föreslå endast 60-kronorstillökningar på 3-årsperioder för stationsförmän, reparatörer och stationsbiträden, då 60-kronorsförhöjningarna förut gällt endast för 2-årsperioder, och denna personal dessutom i gengäld erhållit 120-kronorstillökningar även på 2-årsperioder. För övriga statstjänare har kommissionen nästan undantagslöst bibehållit 150-kronorstillökningar.

Angående radiotelegrafisterna, denna personalgrupp, vilken vid 1916 års riksdag i avlöningshänseende jämställdes med telegrafist, eller en löneklass mellan linjemästare av 2:a lönegraden och linjeförmän av 1:a lönegraden, har kommissionen föreslagit skulle nu jämföras i avlöningshänseende med linjeförmän av 1:a lönegraden, alltså en nedplacering med en löneklass i begynnelseavlönningen och 2 löneklasser i slutavlönningen. Vi kunna icke inse de motiv, som legat till grund för kommissionens förslag i detta hänseende, då vi anse, att denna nedplacering är orättvis, och få vi som motiv till denna åsikt framhålla följande:

Först och främst vilja vi framhålla, att radiotelegrafisternas tjänstgöring till nära 50 procent består av nattarbete. Personalen å varje station består i regel av 4 man, vilka skola uppehålla tjänsten dygnet om, med ständig passning vid radiotelegrafapparaterna. Nattarbete har ju av alla och i alla tider ansetts mera krävande och därför betalats bättre än dagarbete.

Det åligger bland annat radiotelegrafisten att utföra samma arbete som telegrafisten, såsom att taxera och journalisera telegram, mottaga och sända telegram å såväl telefon som på morseapparat och per radio.

Det sistnämnda kommunikationsmedlet, särskilt mottagningen är av mycket krävande natur, ofta sättande radiotelegrafistens nervsystem såväl som hörselorgan på mycket hårda prov. Svårigheterna bestå dels av störningar från andra stationer, såväl kust- som fartygsstationer av olika nationaliteter, dels äro de av atmosfärisk natur och i varje fall mycket mera krävande än telegrafisternas tjänstgöring.

Dessutom skola radiotelegrafisterna vara hemmastadda i såväl engelska som tyska språken, varför vi även häri kunna anse dem jämställda med telegrafister.

Vad beträffar kommissionens förslag till löneförslag för radiotelegrafisterna anse vi det med fog vara alldeles för lågt tilltaget, speciellt med tanke på att radiotelegrafisterna icke ha några som helst befordringsutsikter, vilket däremot telegrafisterna ha, men även med tanke på det krävande och nervösa arbetet samt den långa tjänste- och levnadsåldern, innan full pension kan erhållas, vilken är 35 tjänste- och 65 levnadsår.

Vi hemställa därför, att till radiotelegrafist måtte utgå en avlöning med 2,500, 2,700, 3,000 och 3,300 kronor med förhöjning efter 3-årsperioder.

Beträffande kommissionens förslag angående avlöningen till stationsförmän få vi framhålla, att denna grad före 1907, vilken då benämndes vaktbetjänt av 1:a lönegraden, i löneavseende var jämställd med materialvakt, vilken titel vid 1907 års omorganisation vid telegrafverket förändrades till linjeförmän. Vi anse, att denna orättvisa, som då begicks vid värdesättningen av stationsförmännens arbete, måste rättas. Som skäl härför få vi anföra, att stationsförmännen, särskilt för Stockholms vidkommande, äro uppsyningsmän och arbetsledare för telegrambärarepersonalen, vilken i Stockholm uppgår till omkring 250 personer. Dessutom åligger det dem att upprätta vaktlistor, ordna vikariat, utbetala avlöningar, handhava och svara för persedelförråd och beklädnad för såväl stationsbiträden som telegrambärare. Dessutom förekomma flerfaldiga liknande uppdrag, som här ej kunna i detalj redogöras för. Vi anse därför, att stationsförmännen i avlöningshänseende och i betraktande av arbetets art gott kunna jämföras med första kontorsbiträden vid statens järnvägar och de av kommissionen föreslagna överpostiljonnerna vid postverket. Därför föreslå vi, att stationsförmännen i löneavseende jämföras med telegrafverkets linjeförmän.

I sitt betänkande har kommissionen ansett, att några allmänna jämförelser mellan personalgrupperna inom de olika verken ej nu böra göras, men fastställer i alla fall, att ej jämförelse kan göras mellan stationskarlarna vid statens järnvägar, postvaktmästare vid postverket, stationsbiträden vid telegrafverket och vakterna vid statens vattenfallsverk. En dylik genomförelse anse vi missvisande.

Man har rätt att fordra, att kommissionen vid fastställande av en så viktig jämförelseprincip först undersöker, huruvida det finnes något skäl för en sådan jämförelse.

Stationsbiträdena ha sin sysselsättning inomhus med tjänstgöring vid stationernas telegramutsändnings- och apparatexpeditioner. Bland där förekommande specialsysselsättningar kan nämnas: sortering och utsändning av telegram med telegrambärare, uttelefonering av telegram till adressater, telegrafering, kontrollarbete, telegramdirigering å apparatexpeditionerna, expediering av allmänheten vid telegramutlämningsexpeditionerna m. m. Dessutom tjänstgöra stationsbiträden vid en hel del stationer å stationsföreståndarens expeditioner, där de utföra vanligt kontorsarbete, telegramräkningsskrivning, äro behjälpliga med månadsredovisning och i några fall omhänderhava kassor m. m.

Det kan även nämnas, att på flera stationer utföres en hel del av ovannämnda arbeten av tjänstemän av högre grad, såsom assistenter och telegrafister.

Vid 1912 års riksdag väcktes av nuvarande statsrådet och chefen för sjöförsvarsdepartementet, friherre Palmstierna en motion om vissa ändringar i lönerglementet för stationsförmän och stationsbiträden. I denna motion påpekades angående stationsförmännens och stationsbiträdenas ställning i förhållande till den lägre personalen vid postverket följande:

»Jämförelsen med postvaktmästare är så litet träffande som möjligt, såsom ju dylika schablonjämförelser lätt bliva. Arbetets beskaffenhet och sättet för dess ordnande äro så olika inom de båda verken, att man blott har den i och för sig intetsägande omständigheten, att det i båda verken gäller de lägst avlönade, att hålla sig till.

Det mesta av det arbete, som postvaktmästarna utföra, är av det slag, för vilket man i telegrafverket icke har ordinarie personal, och det mesta av det arbete, som stationsförmän och en mycket god del av det arbete, som stationsbiträdena vid telegrafverket utföra, är närmast jämförligt med arbete, som i postverket utföres av tjänstemän av högre grad. Vid jämförelsen har dessutom icke ens omnämnts, att för kvalificerat arbete, närmast likställt med det stationsförmän och biträden utföra vid telegrafverket, vid postverket medges en löneförbättring av intill 240 kronor per år.»

Denna motivering i friherre Palmstiernas motion 1912 kan numera på det kraftigaste understrykas på grund av att sedan nämnda tidpunkt nya och mera komplicerade uppdrag pålagts stationsbiträdena.

Av detta torde klart och tydligt framgå, att, om en jämförelse med personalgrupper vid andra statens verk skall göras, det enda tänkbara vore med kontorsbiträden vid statens järnvägar.

På grund av vad vi här anfört, anse vi, att stationsbiträden i

avlöningshänseende skola jämföras med reparatörer. Vad beträffar övergångsbestämmelserna är det oförklarligt, att lönekommissionen ej föreslår dylika, utan nöjer sig med att endast förordna en viss förut tillämpad riktlinje, då erfarenheter borde föreligga, som tydligt säga, vad det brister.

Den nu gällande bestämmelsen i § 4 mom. 5 i avlöningsreglementet antogs vid 1916 års riksdag för att ersätta det av 1909 års riksdag stipulerade personliga lönetillägget. Man trodde, att genom denna paragrafs införande i avlöningsreglementet alla förefintliga brister i hithörande fråga därmed skulle vara avhjälpta. Så blev dock icke fallet, åtminstone icke på det sätt bestämmelsen i fråga tillämpats. Med tillämpningen av bestämmelsen, att den befordrade skulle inplaceras i den löneklass, som motsvarar hans inkomst som arbetare, uppstod ett större antal olikheter i inplaceringen, som verkade på ett högst orättvist sätt. Sålunda inträffade det, att ju lägre hyresbidrag och dyrortstillägg, som utgick å orten, i ju högre löneklass skedde inplaceringen, och ju högre hyresbidrag och dyrortstillägg, desto lägre avlöningsklass. Många äldre till tjänsten erhöles således lägre löneklass än yngre. Visserligen blev slutsumman i vederbörande klass i överensstämmelse med bestämmelserna, men vid förflyttningar, då dyrtidstillägget och hyresbidraget höjdes och sänktes allt efter ortens dyrhet, framträdde olikheterna i avlöningsbeloppen.

Under nuvarande förhållanden är det dyrortstilläggets och hyresbidragets storlek, som bestämmer inplaceringen i avlöningsklass. Detta är icke rätt. En viss beräkningsform av dyrortstillägg och hyresbidrag lika för alla bör således bestämmas. Vi ha därvid tänkt oss som det rätta i det fallet, att lägsta utgående hyresbidraget lägges till grund vid inplaceringen och att vid beräkningen dyrortstillägget, som utgår till den befordrades dagavlönning före befordrandet, ej tages i beräkning, vilket får motsvaras av det blivande dyrortstillägget som ordinarie. I likhet med ovan anförda har undertecknade förbund till lönekommissionen i december 1916 inlämnat förslag till följande ändrade lydelse av § 4 mom. 5.

»Telegrafstyrelsen äger tilldela den, som konstitueras till reparatör av 1:a eller 2:dra lönegraden eller till linjeförmän av 1:a eller 2:a lönegraden, avlöning efter sådan för befattningen gällande avlöningsklass, att hans sammanlagda avlöningsförmåner, förutom dyrorts- och kallortstillägg och högre hyresbidrag utöver det lägsta tillämpade hyresbidraget för år räknat icke komma att understiga utan motsvara, eller, därest full motsvarighet ej kan ernås, så nära som möjligt över-

ensstämma med den årsinkomst han vid tiden för övergången på ordinarie stat skulle, om han i stället kvarstått såsom icke ordinarie, men med samma tjänstgöringsskyldighet som ordinarie, hava åtnjutit på grund av gällande prislista å avlöningar till arbetare vid telegrafverkets linjedistrikt, dock häruti ej inberäknat det belopp, som utgått i form av dyrorts- och kallortstillägg eller förmanspengar, utom vid befordran till linjeförmän, då de skola medräknas.»

I fråga om tjänsteårsberäkningen vid befordran till ordinarie, så har denna fråga bragts på tal vid 1917 års riksdag, då herrar A. J. Bårg i Katrineholm och C. Lovén i Malmö motionerade om bestämmelse, att de befordrade vid statens järnvägar skulle få räkna sig till godo ett visst antal år som ordinarie. Gemensamma bestämmelser häruti för samtliga verken torde stöta på svårigheter, då det antal år, som kunde anses skäligt vid ett verk, där befordran erhållits tidigare, ej skulle vara tillräckligt förrän efter ett större antal år. Då denna fråga ej kan avgöras förrän vid ett slutförande av de gemensamma avlöningsbestämmelserna, men då vi anse, att redan nu en ändring av tidigare tillämpad beräkningsgrund, att endast den ordinarie tjänstetiden tillgodoräknas, är av nöden, få vi föreslå följande ändring i nu tillämpad tjänsteårsberäkning.

Särskilda bestämmelser.

Denna — — — — — belopp, dels att för de tjänstemän, som fått sin avlöning sig tillgodoräknad i överensstämmelse med de i § 4 mom. 5 samt i övergångsbestämmelserna för detta mom. angivna föreskrifter tillämpas så, att den genom dessa föreskrifter erhållna avlöningen för dessa tjänstemän skall anses såsom utgörande den tid, under vilken befattningen innehafts.»

Av Telegraf- och telefonmannaförbundets skrivelse till Kungl. Maj:t, varur jag här återgiver det väsentligaste, framgår med all önskvärd tydlighet personalens uppfattning av saken.

För min del måste jag, även om man, såsom departementschefen uttryckligen påpekat, betraktar nu ifrågavarande lönereglering som varande av provisorisk natur och avsedd att gälla endast för en mycket kort tid, framställa vissa ändringsyrkanden.

De avlöningsbelopp för linjemästare och linjeförmän som telegrafstyrelsen föreslagit bära i betraktande av deras provisoriska karaktär för närvarande kunna godtagas; likaså anser jag telegrafstyrelsens förslag om utbytande av 1:sta reparatörerna mot en ny grupp benämnd montörer vara välbetänkt och förtjäna allt beaktande. Vad däremot

beträffar de avlöningsbelopp som telegrafstyrelsen föreslagit för radio-telegrafister, stationsförmän, reparatörer och stationsbiträden synas dessa i förhållande till det arbete de utföra vara allt för låga.

I telegrafstyrelsens utförliga motivering (Kungl. Maj:ts proposition sid. 74—77) framhållas deras tjänsteåligganden och därav framgår, att de böra vara berättigade till en högre avlöning än vad som föreslagits i såväl Kungl. Maj:ts proposition som i telegrafstyrelsens förslag.

De i § 16 avlöningsreglementet föreslagna hyresbidragen synas också allt för lågt tilltagna och böra sålunda höjas, varvid såväl minimibelopp som maximibelopp lämpligen kunna fastställas.

Det nu enligt § 17 avlöningsreglementet bestämda dyrorststillägget 15 procent, är i förhållande till den dyrtid, som allt mer och mer gör sig gällande över landet i dess helhet och som verkar särskilt tryckande i vissa städer, större stations- och industrisamhällen, allt för knappt tilltaget, varför maximibeloppet hör höjas och därmed möjlighet beredas att utbetala dyrtidstillägg till ett vida större antal platser än vad som nu är fallet. Det torde också vara ostridigt, att de tjänstemän inom telegrafverket som äro placerade i 6:te och 7:de linjedistriktet likaväl som statens järnvägars personal i Norrland, böra beredas ett särskilt s. k. kallortstillägg.

De av Kungl. Maj:t föreslagna pensionsunderlagen böra också höjas så, att de komma att utgå med 70 procent på det högsta avlöningsbeloppet för respektive befattningar.

Vad det gäller semester, så är den för linjemästare, linjeförmän m. fl. föreslagen till en halv månad. Från personalen ha upprepade framställningar gjorts att få semestertiden höjd till en månad, och detta krav anser jag bör beaktas i det nya avlöningsreglementet.

Personalen har genom vid innevarande års riksdag fattat beslut, tillerkänts krigstidstillägg och krigstidshjälp till ganska avsevärda belopp. Den allmänna prisstegringen fortsätter emellertid med sådan våldsamhet, att särskilt de lägst avlönade av funktionärerna ändock äro försatta i ekonomiska bekymmer, särskilt om man tager i betraktande den omständigheten, att den av statsmakterna under innevarande år beviljade dyrtidshjälpen icke varit tillräcklig att täcka de stegrade levnadskostnader som kristiden framkallat. Redan nu kan konstateras än ytterligare stegring i livsmedelspriserna.

Under sådana förhållanden torde det få betraktas vara med klokhets och omtänksamhet förenligt, att den ifrågavarande provisoriska löne-regleringen får retroaktiv verkan.

Jag tillåter mig därvid hänvisa till, att ifrån personalens sida
Bihang till riksdagens protokoll 1918. 4 saml. 212 häft. (Nr 478—479.) 2

samstämmiga framställningar i sådant avseende gjorts, och likaså har kungl. telegrafstyrelsen i sin skrivelse till Kungl. Maj:t påpekat samma förhållande.

Vid ikraftträdande av den nya avlöningsstaten torde följande övergångsbestämmelser böra bestämmas: De nya avlöningsbestämmelserna skola omedelbart efter deras trädande i kraft i sin helhet gälla för samtliga ordinarie befattningshavare såsom om bestämmelserna varit tillämpade under vars och ens hela ordinarie tjänstetid.

I gällande avlöningsreglementes *särskilda bestämmelser* torde för undvikande av vissa olägenheter, då det gäller tjänsteårsberäknade i förbundsstyrelsen, här förut påpekade tillägget böra göras.

I överensstämmelse med vad jag här anfört och i överensstämmelse med Telegraf- och telefonmannaförbundets skrivelse till Kungl. Maj:t angående avlöningsprincipens tillämpning på telegrafverket, får jag hemställa, att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 383 må besluta:

dels att följande lönesatser för här nedan omnämnda personalgrupper måtte fastställas:

för Linjemästare	till	2,500	2,750	3,000	3,300
» Linjeförman	»	2,000	2,250	2,500	2,750
» Montör	»	1,800	2,000	2,250	2,500
» Reparatör	»	1,650	1,800	2,000	2,250
» Radiotelegrafist	»	2,000	2,250	2,500	2,750
» Stationsförman	»	2,000	2,250	2,500	2,750
» Stationsbiträde	»	1,650	1,800	2,000	2,250

dels att nuvarande hyresbidrag enligt § 16 i avlöningsreglementet utgår med minst 25 högst 40 procent på lönen med ett minimibelopp av 500 kronor och ett maximibelopp av 900 kronor;

dels att nuvarande dyrortstillägg, 15 procent enligt § 17 i samma reglemente, måtte höjas till 25 procent;

dels att ett kallortstillägg för 6:e och 7:e linjedistriktet måtte efter de grunder som Kungl. Maj:t bestämmer utgå med lägst 400 och högst 600 kronor per år;

dels att de nya avlöningsbestämmelserna skola omedelbart efter deras trädande i kraft varda i sin

helhet gällande för samtliga ordinarie befattningshavare, såsom om bestämmelserna varit gällande under vars och ens hela ordinarie tjänstetid;

dels att pensionsbeloppen fastställas så, att de komma att utgå med 70 procent på det högsta avlöningsbeloppet för respektive befattningar;

dels att en månads semester även må utgå till samtliga här ovan nämnda personalgrupper;

dels att avlöningsreglementets nya bestämmelser i sin helhet må bli gällande retroaktivt från och med 1 januari 1918.

Särskilda bestämmelser.

Denna — — — — — belopp, dels att för de tjänstemän som fått sin avlöning sig tillgodoräknad i överensstämmelse med de i § 4 mom. 5 i övergångsbestämmelserna för detta mom. angivna föreskrifter tillämpas så, att den genom dessa föreskrifter erhållna avlöningen skall anses såsom utgörande den tid, under vilken befattningen innehafts.

Stockholm den 26 maj 1918.

A. J. Andersson.
